

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia’s, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Bloed en Verzoening

Een veelgehoord bezwaar tegen Messiaanse en Christelijke theologie wat betreft de verzoeningsleer, is de bewering dat bloedvergieten niet nodig is voor de vergeving van zonden. Vanuit die vooronderstelling zeggen anti-missionarissen dat de dood van Messias, waarvan wij geloven dat die verzoening doet voor menselijke zonden, niet nodig is. Dus zeggen ze dat iemand vergeving kan krijgen van God als hij zich bekeert van zijn zonden. Ze hebben Messias niet nodig die voor hen is gestorven. Maar wat staat er in de Bijbel?

Allereerst richten we ons op het opstellen van een casus vanuit de Schrift. Daarmee willen we bewijzen dat bloed noodzakelijk is voor verzoening en vergeving. Daarna gaan we in op de meest gehoorde bezwaren tegen dat uitgangspunt. Als je meer wilt weten over dit onderwerp, bekijk dan onze studies: [Zijn Offer](#) en [Waarom Jesjoea de Messias is](#).

Voordat we ons verdiepen in wat nodig is om vergeving te krijgen van God, bestuderen we het Bijbelse concept van zonde.

In de *Tenach*—dat is het Oude Testament—worden verscheidene Hebreeuwse woorden gebruikt voor het idee van zonde. Een van die woorden is het werkwoord *chata*’ en dat heeft te maken met het zelfstandig naamwoord *chatat*. In essentie betekent dat: “het doel missen”. Een ander woord dat wordt gebruikt is *avon*. Dat wordt vaak vertaald als “overtredingen”. Het duidt op gedrag dat tegenover rechtvaardige daden staat. Bij het bestuderen van deze woorden en de verwante vormen, ontwikkelt zich een duidelijk beeld—namelijk dat zonde wordt gemeten langs een rechtvaardige standaard.

Daarom wordt zonde in het *Brit Chadasje*—het Nieuwe Testament—duidelijk gedefinieerd als het overtreden van Gods heilige Torah:

Romeinen 7:7

Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen dan door de wet. Ik zou immers ook niet geweten hebben dat begeerte zonde was, als de wet niet zei: U zult niet begeren.

En in 1 Johannes 3:4 wordt het erg eenvoudig geformuleerd:

1 Johannes 3:4

“Ieder die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid; want de zonde is de wetteloosheid.”

Dus God heeft een rechtvaardige standaard die in Zijn geboden wordt verwoord en zonde betekent dat je niet voldoet aan die standaard. Volgens de Schrift en uit wat we weten uit ons eigen leven, heeft de mens volkomen gefaald om aan Gods standaard te voldoen. We hebben allemaal gezondigd. En volgens de Schrift is er een betaling nodig voor zonde. Dat staat duidelijk aan het begin van de Bijbel:

Genesis 2:16-17

“En de HEERE God gebod de mens: Van alle bomen van de hof mag u vrij eten, maar van de boom van de kennis van goed en kwaad, daarvan mag u niet eten, **want op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven.**”

We zien dus dat de betaling die God vereist voor zonde, de dood is. We kennen allemaal het verhaal van Adam en Eva. In feite voldeden zij niet aan Gods standaard. Ze waren ongehoorzaam aan Gods geboden door te eten van de boom van kennis. Ze verdienden de dood. Maar in het licht van deze gebeurtenis zien we dat Gods plan voor de verlossing zich ontvouwt:

Genesis 3:21

“En de HEERE God (JHWH Elohim) maakte voor Adam en voor zijn vrouw kleren van huiden en kleepte hen daarmee.”

Vanaf dit gedeelte zien we een voorafbeelding van het Bijbelse principe van plaatsvervangende verzoening. De dood van een dier was noodzakelijk om huiden te maken die werden gebruikt om Adam en Eva te bedekken. Dus we zien een verwijzing dat verzoening – herstel tussen God en mensen—geschiedt op basis van een leven dat wordt uitgewisseld voor een leven.

Dit concept wordt nog duidelijker als we het offersysteem in de Torah bestuderen. De complete basis voor het Levitische systeem is plaatsvervangende verzoening—dat wil zeggen dat de schuldige partij wordt vergeven op basis van de dood van een dier:

Leviticus 17:11

“Want het leven van het vlees is in het bloed, en Ik heb dat Zelf voor u op het altaar gegeven om voor uw leven verzoening te doen. Want het is het bloed dat door middel van het leven verzoening bewerkt.”

Volgens de Torah, moest het bloed van het offer worden uitgegoten over het altaar om verzoening te bewerken. Nogmaals, het leven van het dier diende als betaling voor zonde om het leven van de aanbidder vrij te kopen. In zijn commentaar op Leviticus 17:11 maakt een bekende Joodse commentator, Rashi, dit duidelijk:

Want het leven van het vlees van elk schepsel, niet alleen van de dieren die als offer werden gebracht, is afhankelijk van zijn bloed en daarom heb ik het geplaatst (op het altaar) om

verzoening te doen voor het leven van de mens: laat het leven komen en verzoening doen voor het leven!

Veel andere teksten in Leviticus en Numeri kunnen we aanhalen om te onderbouwen dat vergeving van zonden werd bewerkt door bloedverzoening. We noemen er een paar:

Leviticus 4:20

“Hij moet dan met de jonge stier doen net zoals hij met de jonge stier van het zondoffer gedaan heeft. Zo moet hij ermee doen. Zo zal de priester voor hen verzoening doen, en het zal hun vergeven worden.”

Leviticus 4:25,26

“Vervolgens moet de priester met zijn vinger een deel van het bloed van het zondoffer nemen en het op de hoorns van het brandofferaltair strijken. [...] Zo zal de priester voor hem verzoening van zijn zonden doen, en het zal hem vergeven worden.”

Leviticus 5:9,10

“Dan moet hij een deel van het bloed van het zondoffer tegen de zijwand van het altaar sprenkelen [...] Zo zal de priester verzoening voor hem doen vanwege zijn zonde, die hij begaan heeft, en het zal hem vergeven worden.”

We zien dus dat verzoening het middel was waardoor de mens vergeving kreeg voor zijn zonden. Het centrale onderdeel van verzoening was het offer. Jom Kippoer, de grote verzoendag, de meest heilige dag van het jaar, gaat om het offer dat verzoening doet voor de zonden van Gods volk. Veel mensen zien het bloedoffer letterlijk als het centrale punt van die heilige dag!

Exodus 30:10

“Aäron moet dan eenmaal per jaar aan de hoorns van het altaar verzoening doen met een deel van het bloed van het zondoffer ter verzoening. Eenmaal per jaar moet hij aan de hoorns verzoening doen, al uw generaties door; het is allerheiligst voor de HEERE (JHWH).”

We zien dus dat offeren een centraal onderdeel is van Gods openbaring. Het afwijzen van het bloedoffer is hetzelfde als een substantieel stuk Torah afwijzen. Hoogleraar en theoloog in Semitische talen, Dr. Michael Brown, zegt het heel duidelijk:

“Als je de Torah, de vijf boeken van Mozes, zorgvuldig bestudeert, dan zie je dat er meer hoofdstukken gaan over de offers en het offeren dan over de onderwerpen Sabbatsheiliging, feestdagen, afgoderij, overspel, moord en diefstal samen [...] Waarom zoveel details, hoofdstuk na hoofdstuk, als het niet belangrijk is voor God?”

Dr. Michael Brown, Answering Your Toughest Questions, Episode 13

Het bloedoffer is inderdaad essentieel in de Torah. Daarom bidden religieuze Joden dagelijks dat de Tempel zal worden herbouwd zodat de offers weer kunnen plaatsvinden. Het is gewoon onmogelijk om dat te ontkennen.

Niet alleen is het concept van plaatsvervangende verzoening duidelijk uitgewerkt in het offersysteem van de Torah, maar we krijgen een nog diepere openbaring van Gods verlossingsplan als we onderzoek doen naar het verzoenende effect van de dood van rechtvaardigen. In Numeri 35 lezen we over degene die een ander vermoordt. Volgens Numeri 35:33 is het land bezoedeld door het bloed van de persoon die is vermoord, en de dood van de moordenaar – of het nu opzettelijk was of niet—was vereist om het weer goed te maken. Maar in het gedeelte staat dat iemand die zonder opzet een ander doodt, toestemming krijgt om te vluchten naar een vrijstad waar hij de rest van zijn leven moet blijven ...of tot de dood van de hogepriester:

Numeri 35:28

“Want hij die een doodslag begaan heeft, had in zijn vrijstad moeten blijven tot de dood van de hogepriester; pas na de dood van de hogepriester mag hij terugkeren naar het land dat hij bezit.”

We zien dus dat de dood van de hogepriester de prijs betaald die is vereist en daarom geldt als vervanging voor het leven van de moordenaar zodat hij kan worden vrijgelaten. Nogmaals, een leven voor een leven, een onschuldige partij betaalt de prijs zodat de schuldige partij kan worden verzoend.

Misschien het duidelijkste voorbeeld van het verzoenende effect van de dood van de rechtvaardige staat in Jesaja 53. Jesaja spreekt over een lijdende knecht. Deze knecht wordt omschreven als rechtvaardig en onschuldig en toch neemt hij de zonden van Israël op Zich:

Jesaja 53:5-6

“Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg. Maar **de HEERE (JHWH) heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen.**

Jesaja 53:11-12

“Om de moeitevolle inspanning van Zijn ziel zal Hij het zien, Hij zal verzadigd worden. Door de kennis van Hem zal **de Rechtvaardige, Mijn Knecht**, velen rechtvaardig maken, want Hij zal **hun ongerechtigheden dragen**. Daarom zal Ik Hem veel toedelen, en machtigen zal Hij verdelen als buit, omdat Hij Zijn ziel heeft uitgestort in de dood, onder de overtreders is geteld, omdat **Hij de zonden van velen gedragen heeft** en voor de overtreders gebeden heeft.

Het gaat buiten de scope van deze studie om de identiteit van de lijdende knecht van Jesaja 53 te bewijzen. Als je wilt weten hoe dat een duidelijke profetie is die is vervuld in Jesjoea de Messias, bekijk dan onze studies “[Waarom Jesjoea de Messias is](#)”, “[De verdrukking van de Messias](#)” en “[De 4^e en 7^e Dag](#) (2 delen).”

We willen vooral benadrukken dat het concept van plaatsvervangende verzoening—leven voor leven—absoluut een bijbels concept is, zoals blijkt uit Jesaja 53.

Aan het begin van deze studie hebben we aangegeven dat het belangrijkste bezwaar tegen bloedverzoening waarschijnlijk is dat berouw alleen voldoende is om Gods vergeving te krijgen. Maar is dat waar? Nee, helemaal niet.

Bekering gaat uit van verlossing en dat gebeurt alleen op basis van Gods verzoeningswerk. Zelfs het Hebreeuwse woord voor bekering, *sho'ev*, betekent “*omkeren*”. Maar waar keren we naar terug? We keren terug naar de gemeenschap met God, die is verkregen door verzoening. Bekering is natuurlijk noodzakelijk, maar het is niet voldoende om vergeving en herstel te krijgen bij God. Gods recht vereist een leven voor een leven.

Een ander bezwaar is dat de profeten offers meerdere keren lijken te verwerpen. Teksten zoals Jesaja 1:11 en Amos 5:22 worden geciteerd, waarin volgens hen staat dat God zich niet verheugt in het bloed van stieren en geiten en dat Hij ziek is van onze offers. Maar als we goed nadenken over dit bezwaar, dan blijkt al gauw dat het geen stand houdt.

Ten eerste wordt in de Torah telkens opnieuw over de offers geschreven dat ze voor God een “aangename geur” zijn.

Numeri 15:3

“... En u een vuuroffer voor de HEERE (JHWH) bereid, EEN BRANDOFFER OF SLACHTOFFER als inlossing van een gelofte, of een vrijwillige gave, of om op uw feestdagen de HEERE EEN AANGENAME GEUR te bereiden, ...

Het is duidelijk dat God niet tegen het idee van offers op zich was, anders werden ze geen ‘aangename geur’ genoemd.

Ten tweede worden in een aantal van deze teksten ook de Sabbatten en feesten genoemd, naast de offers. Moeten we dan stellen dat God ook tegen de Sabbat en de Bijbelse feesten is die Hij heeft geboden aan Zijn volk om te vieren? Natuurlijk niet.

Als we de context van deze teksten in de profeten onderzoeken, dan ontdekken we dat God tegen hypocrisie was van de mensen die de offers brachten. Hij was tegen onoprechte aanbidding en dat mensen volharden in zonde. Hij was niet tegen offers.

Nadat de anti-missionaris moet toegeven dat de Bijbel wel degelijk bloedverzoening onderwijst, wordt er nog een laatste bezwaar aangedragen.

Er wordt beweerd dat bloed inderdaad centraal staat bij verzoening volgens de Schrift, maar dat er andere middelen van verzoening zijn naast bloedvergieten. Maar de argumenten die daarbij worden aangedragen schieten ernstig tekort.

Laten we bijvoorbeeld kijken naar een van de teksten die vaak wordt geciteerd om dat geloof te onderbouwen:

Leviticus 5:11-13

“Maar als zijn vermogen ontoereikend is voor twee tortelduiven of twee jonge duiven, dan moet degene die gezondigd heeft, als offergave het tiende deel van een efa meelbloem als zondoffer brengen. Hij mag er geen olie op doen en er ook geen wierook op leggen, want het is een zondoffer. Hij moet het naar de priester brengen, en de priester moet daarvan een handvol nemen, als gedenkoffer, en het op het altaar in rook laten opgaan, boven de vuuroffers van de HEERE. Het is een zondoffer. Zo zal de priester verzoening voor hem doen over zijn zonde, die hij begaan heeft, in deze of gene zaak, en het zal hem vergeven worden. Het zal voor de priester zijn, net zoals het graanoffer.”

Dit gedeelte wordt aangehaald om te bewijzen dat bloed niet altijd noodzakelijk was voor het doen van verzoening. Als iemand te arm was, kon hij gewoon meel brengen als zondoffer. Maar iets wordt daarbij vaak over het hoofd gezien—of met opzet genegeerd door de anti-missionarissen—namelijk het feit dat het meel wordt geplaatst “op de vuuroffers van de HEERE.” Dus de arme persoon kon deelnemen aan het systeem van verzoening door te offeren wat hij had, en dat werd toegevoegd aan de bloedoffers en op het altaar verbrand. Nergens staat in dit gedeelte dat het meel verzoening bewerkt zonder het vergieten van bloed.

Een andere tekst die vaak wordt geciteerd om te bewijzen dat er verzoening kan worden gedaan zonder bloedvergieten, staat in Exodus 30 over het hefoffer:

Exodus 30:14-16

Al wie bij de getelden gaat behoren, van twintig jaar oud en daarboven, moet het hefoffer voor de HEERE geven. De rijke mag niet meer en de arme niet minder geven dan een halve sikkal, als u het hefoffer voor de HEERE geeft om voor uw leven verzoening te doen. U moet het geld ter verzoening van de Israëlieten nemen en het bestemmen voor de dienst van de tent van ontmoeting. Het moet een herinnering voor de Israëlieten zijn voor het aangezicht van de HEERE, om voor uw leven verzoening te doen.

Wordt er in deze tekst geleerd dat we vergeving kunnen kopen? Want dat is de implicatie als we deze tekst lezen als verwijzing naar verzoening doen voor zonden, maar dat is natuurlijk absurd.

Het Hebreeuwse woord dat is vertaald met “verzoening” (*kippoer*) in deze tekst, heeft niet altijd de betekenis van het bedekken van zonden. In feite gaat het in Exodus 30:14-16 helemaal niet over zonde. Als je dit gedeelte gebruikt om aan te geven dat er een ander middel is om *zonden* te verzoenen, dan doe je gewoon aan bewijsteksten—dat is een op zich staande tekst nemen, uit de context, om je punt te maken. Deze tekst gaat over soldaten die de halve sikkal betalen als losprijs voor hun leven om hun relatie met God te duiden.

Hoe zit het met de stad Ninevé in het boek Jona? Je zou kunnen zeggen dat God de mensen van Ninevé vergaf op basis van hun bekering, zonder dat daarvoor offers werden gebracht. Dat zou erop duiden dat de stelling dat een bloedoffer onnodig is voor vergeving van zonde terecht is.

Misschien kan je overwegen wat Dr. Michael Brown over dit onderwerp zegt:

"Israël was geroepen om een priesterlijk volk te zijn en bij die roeping hoorde bemiddelen en verzoening doen voor de volken van de wereld. (Bedenk dat dit een integraal onderdeel was van de priesterlijke roeping, daarom deed Israël als priesterlijke natie aan bemiddeling en verzoening voor de wereld.) Vanuit dat concept zou de bekering van een heidens volk dat zich tot God keerde worden geaccepteerd in combinatie met de offers en gebeden die door het volk Israël waren gebracht. Daarom riep de profeet Jona de mensen van Ninevé op om zich te bekeren van hun zonden. Het brengen van offers was Israëls taak als priesterlijk volk. "Wie zegt dat?" vraag je je af. Eigenlijk zijn het de rabbijnen uit de Talmoed die dat zeggen. [In b. Sukkah 55b (zie ook Pesikta de Rav Kahana, Buber edition, 193b–194a)] Daarin lezen we dat de zeventig stieren die elk jaar werden geofferd tijdens het Loofhuttenfeest (Sukkot; zie Num. 29:12–34) "voor de zeventig volken waren". Rashi legt uit dat dat wil zeggen dat er "verzoening werd gedaan voor hen, zodat de regen zal vallen op de hele wereld." In deze context—en in het licht van de vernietiging van de Tempel door de Romeinen in het jaar 70—vermeldt de Talmoed de woorden van Rabbi Yohanan: "Wee de volken die vernietigden zonder te weten wat ze vernietigden. Want toen de Tempel er nog was, werd er voor hen verzoening gedaan op het altaar. Maar nu, wie moet er nu verzoening voor hen doen?" Zo'n sterke uitspraak moet worden herhaald: "Toen de Tempel er nog was, werd er voor hen verzoening gedaan op het altaar." Bloedoffers waren essentieel."

"Answering Jewish Objections to Jesus: Vol. 2: Theological Objections, pg. 152-153"

Dat bewijst dat de volken nog steeds bloedoffers nodig hadden voor verzoening. Het was gewoon de verantwoordelijkheid van de priesters in Israël om de bloedoffers te brengen ten behoeve van de volken.

Wat moeten we met Jesaja 6:7? Bewijst Jesaja 6:7 dat bloedverzoening niet nodig is?

Jesaja 6:7

Daarmee raakte hij mijn mond aan en zei: Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt. Zo is uw misdaad van u geweken en uw zonde verzoend.

Hoe leggen we dat uit?

Nou, kijk eens naar het voorgaande vers, vers 6.

Jesaja 6:6

Maar een van de serafs vloog naar mij toe, en hij had een gloeiende kool in zijn hand, die hij met een tang van het altaar had genomen.

De brandende kool was afkomstig van het altaar waarop de brandoffers werden gebracht. Dus dit vers verbindt verzoening rechtstreeks met bloedoffers. Dit is geen mysterieuze bron voor verzoening.

Telkens opnieuw, als de Schrift spreekt over het doen van verzoening voor zonden, wordt dat bewerkt door bloed alleen. God vergeeft ons op basis van de betaling die is vereist voor onze zonden—het leven dat werd uitgewisseld voor ons eigen leven; de dood van de rechtvaardige die onze zonden verzoent. De dood van de Messias verlost ons inderdaad en herstelt onze relatie met God, en de voorbeelden van bloedverzoening in de Torah zijn schaduwen van die realiteit. De vraag is, wil jij Gods vergeving ontvangen die jou is gegeven door het bloed van het Lam?

*We bidden dat deze studie je tot zegen is geweest. Vergeet niet om alles te onderzoeken. Sjalom!
Voor meer over dit en ander onderwijs, bezoek ons op www.119ministries.nl*

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries#